

КЕН ЛИУ

ХАРТИЕНАТА
МЕНАЖЕРИЯ
и
ДРУГИ РАЗКАЗИ

Издателство Еуниката
София, 2017

Съдържание

ПРЕДГОВОР	9
КАК НЯКОИ РАЗУМНИ ВИДОВЕ СЪЗДАВАТ КНИГИ.....	13
ПРОМЯНА НА СЪСТОЯНИЕТО	23
ИДЕАЛНАТА КОМБИНАЦИЯ.....	40
НАСЛУКА.....	68
ЛИТЕРОМАНТ	95
СИМУЛАКРУМ.....	136
РЕДОВЕН КЛИЕНТ	148
ХАРТИЕНАТА МЕНАЖЕРИЯ.....	209
ИЛЮСТРОВАНА КНИГА ПО СРАВНИТЕЛНО ПОЗНАНИЕ ЗА НАПРЕДНАЛИ ЧИТАТЕЛИ	226
ВЪЛНИТЕ	244
МОНО НО АВАРЕ.....	272
ВСИЧКИ ВКУСОВЕ	294
КРАТКА ИСТОРИЯ НА ТРАНСТИХООКЕАНСКИЯ ТУНЕЛ	386
МАЙСТОРЪТ НА СЪДЕБНИТЕ СПОРОВЕ И ЦАРЯТ НА МАЙМУНИТЕ.....	407
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО СЛОЖИ КРАЙ НА ИСТОРИЯТА:.....	438

ПРЕДГОВОР

Започнах кариерата си на писател с разкази. Макар че вече не пиша десетки разкази всяка година, тъй като насочих голяма част от творческите си усилия към по-пространни литературни форми, те все още заемат специално място в сърцето ми.

Именно затова за мен настоящият сборник носи привкус на ретроспекция. Той включва някои от най-популярните ми творби (ако се съди по номинациите за награди и победите в литературни конкурси), както и творби, с които се гордея, но очевидно не са получили достатъчно признание. Мисля, че те дават добра представа за моите интереси, идеите, които ме вълнуват, и творческите ми цели.

Не обръщам голямо внимание на разликата между фентъзи и научна фантастика, както впрочем и между „жанр“ и „основно течение“. За мен главното в литературата е да се издигне логиката на метафорите – която за мен по принцип е логиката на повествованието – над действителността, която е неизменно произволна и безсмислена.

Ние прекарваме целия си живот, опитвайки се да разказваме истории за нас самите – те са същината на паметта. Именно така правим живота в тази безчувствена случайна вселена поносим. Фактът, че наричаме подобна склонност „заблуда на повествованието“, не означава, че тя не се докосва и до някои аспекти на истината.

Някои разкази просто обясняват метафорите по-ясно.

Освен това, аз съм и преводач, а преводът предлага естествена метафора за това, което мисля за писането по принцип.

Всяко предаване на информация представлява едно чудо на превода.

В този момент, на това място, променливите потенциали на действието в моите неврони се изсипват като водопад в определени съчетания, модели, мисли; те протичат надолу по гръбначния ми стълб, разклоняват се в ръцете ми, в пръстите ми, докато мускулите започнат да потрепват и мисълта се преобрази в движение; натискането на механични лостове кара електроните да се пренареждат и върху хартията се появяват знаци.

В друго време, на друго място, върху значите попада светлина, която се отразява в два изключително пречизни оптични прибора, създадени от природата след милиарди години случайни мутации. Върху два екрана, съставени от милиони светлочувствителни клетки, се образуват обрънати с главата надолу образи. Клетките превръщат светлината в електрически импулси, които поемат нагоре по зрителните нерви, прекосяват зрителното кръстовище, спускат се по зрителните трактове и нахлуват в зрителната кора. Там отново се сглобяват в букви, препинателни знаци, думи, изречения, изразни средства, значения, мисли.

Цялата система изглежда крехка, абсурдна, като плод на научна фантастика.

Кой може да каже дали мислите, които изникват в съзнанието ви, докато четете тези думи, са същите мисли, които са били в моето съзнание, когато съм ги набирал на компютъра? Ние сме различни, вие и аз, а свойствата на нашите съзнания се различават като тези на две звезди в срещуположните краища на вселената.

И въпреки онова, което се е изгубило в превода по време на дългото пътуване на моите мисли през лабиринта на цивилизацията към вашето съзнание, смятам, че наистина ме разбирате, и вие смятате, че наистина ме разбирате. Нашите съзнания са успели да се докоснат, пък било то за кратко и по несъвършен начин.

Нима тази мисъл не прави вселената да изглежда малко по-добра, малко по-светла, малко по-топла и по-одушевена?

Ние живеем за такива чудеса.

Аз съм изключително благодарен на многото читатели, които изчетоха разказите преди да ги предам за публикуване, на моите колеги писатели и на редакторите, които непрестанно ми помагаха. Всеки един от разказите тук представлява до известна степен съвкупността от всички мои преживявания, всички прочетени от мен книги, всички водени от мен разговори, всички успехи и провали, радости и мъки и учудване и отчаяние, които съм споделял – ние сме просто капчиците роса в мрежата на Индра¹.

Искам също да благодаря на всички в „Сага Прес“, моето издателство, за помощта им при съставянето на този красив сборник. Сред тях са Джийни Нг, от чийто поглед не убягна нито една грешка в ръкописа, Майкъл Макарти, на когото дължа оформлението на чудесната корица, Мингмей Ип, която изпълни всички мои необичайни искания за калиграфия, и Елена Стоукс и Кейти Хършбъргър, които грижливо разработиха рекламната кампания. Дължа особена благодарност на Джо Монти, моят редактор в „Сага Прес“, който с присъщата му добра преценка настояваше за издаването и помогна за оформянето на настоящия сборник (спасявайки ме от самия мен), на Ръс Гейлън, моет агент, който съзря възможностите в тези разкази, и най-вече на Лиза, Естер и Миранда за милионите начини, по които направиха историята за живота ми пълна и съдържателна.

И накрая, благодаря и на теб, скъпи читателю. Именно възможността съзнатията ни да се докоснат прави писането начинание, което си струва усилията.

¹ Мрежата на Индра: древноиндийски мит, често използван като метафора за темата, че всичко се съдържа във всичко – триизмерна мрежа, покрита с капчици роса, в която всяка отразява всички останали и бива отразена от всички тях. Космогоничен модел на света, като взаимопроникваща цялост, в която всичко е мимолетно, но иечно. Мрежата на вечното, съдържаща в себе си и миналото, и бъдещето. – бел. прев..

